

ସ୍ମୃତି ଯାହିଦ୍ୟ

ଚରତି ବାଆ

ଶରତ ଦାଶ

ମନର ବନରେ କିଏ ପ୍ରସାରିଲା
ଚକଟି ପାଗଳ ବାଆ
କିଏ ଦେଲା ତୁମି ଭାବନାରେ ଝୁମି
ଭାବିଲା ପ୍ରେମରେ ଆ ଆ

ବସନ୍ତ ନଥାର ଫୁଲରେ ଫୁଲରେ
କିଏ ସଜାଇଲା ଧରା

କିଏ ଏ ଉଦାସ ବିଦ୍ସ ପ୍ରାଣରେ
ଭାବିଲା ବରଷାଧାରା

କିଏ ସେ ଗାଇଲା ପ୍ରେମ ମଧ୍ୟ ଗାତି
କିରି ଗୋରି ହୃଦୟକୁ
କାହାର ମନ୍ୟ କାହାରୀ ଝୁଲୁରେ
ହାଲାଗଲି ଅଣ୍ଣିଦରୁ

ଦୁଃଖର ସାଗରେ ରତ୍ନା କିଏସେ
ସୁଖ ଅନିଯ ମାୟ
କିଏସେ ରତ୍ନା ରଜହାନ ପ୍ରାଣେ
ଲହୁଧନୁର କାଯା

ପଥରେ ସଜାଇ କୋମଳ କୁଷମ
ଗଲିଲା କିଏସେ ମାଥେ
କାହାର ରତ୍ନ ଶ୍ରୀବରଣେ ନାର
ଜରଜର ହେଲା ନେତ୍ରେ

ହତାଶ ଅନାରେ କିଏ ଜଳାଇଲା
ଆଗର ସହସ୍ର ଦାପ
ହୋଇଛି ଅନୁଶ୍ୟ କଳନାର ନେତ୍ରେ
ଦେଖାଇଲା ଦିବ୍ୟ ରୂପ

ସେ କିବା ମୋହର ଅସାଧ୍ୟତାର
ଭାବେ ପରିଷୁଦ୍ଧ ଛୟା
ଅବା ସାମାଜାନ ଅଥଳ ସଂସାର
ସାଗରେ ରତ୍ନୀ ନାଆ

ଜାଣିଛି ଭଲରେ ଦୁଃଖ ଜାବନରେ
ସେଇ ଏକା ଗତି ମୁଣ୍ଡ
ଅନେକ ନାମରେ ଅନେକ ରୂପରେ
ବିବାତି ବିଶ୍ଵପତି ।

ଭୁବନେଶ୍ୱର

କିଏ ସେ ଗାଇଲା ପ୍ରେମ ମଧ୍ୟ ଗାତି
କିରି ଗୋରି ହୃଦୟକୁ
କାହାର ମନ୍ୟ କାହାରୀ ଝୁଲୁରେ
ହାଲାଗଲି ଅଣ୍ଣିଦରୁ

ବୈଅ ରତ୍ନିତା ସେୟୀ

ବୈଅ ତୁ କେବେ କନିବୁନି
ତୁ କାନିଲେ କେବେ ଆସିବେନି
ପ୍ରେବିବାକୁ
ତୋ ଆଖର ଲୁହ ।

ତତେ ତ ନିଜିବା କିଏ ଶିଖେଇଲା
କାଟ ନୁହଁ ତୁ ନିଜିବା ପହାଡରେ
ତୁ ମନବି ନୁହଁ ତୁ ପରା ଦେବା
ନା ତୁ ପଣିରେ ବୁଦ୍ଧି
ନା ତୁ ନିଜିବା ପାତିରୁ

ତୁ ତ ଅର୍ପିର ଜାତ,
ତୁ କିମିପାରୁ ତୁ ଜାମିପାରୁ
ମାଟି ନୁହଁ ତୁ କାମିପାରୁ
ଗତା ତୋର ଦେବ ।

ଜାଣେଇ କାହିଁକି ତୁ ହୃଦୟରେ
ସିଦ୍ଧିପାରେ ଦୁଃଖିଲେ
ତୁ ତିରିଯିବୁନି, ହାରିଯିବୁନି
ତୁ ତ ମାଟି ତୁ ଆକାଶ

ତୁ ନିଜେ ତୋ ନିଜିବା ପରିଚୟ ।

ହଲଦୀପଦା, କଲ୍ୟାଣପୂର, ଖୋର୍ଦ୍ଧା

ଘଞ୍ଜ ଜଙ୍ଗଲରେ ମୁଁ ହଜି ଯାଇଛି

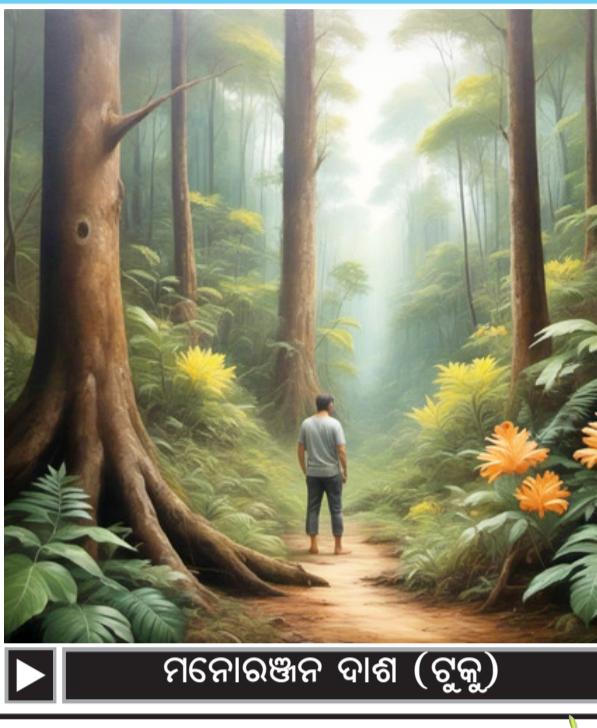
ମୁଁ ଏଇ ଘଞ୍ଜ ଜଙ୍ଗଲରେ
ହଜିଯାଇଛି, ସବୁଆରେ
ଖାଲି ଗଛ ଆଉ ଗଛ ।

ସେତେ ହସ୍ତ ଏଠି ଅଛି, ସବୁ ତୋ
ଗାସ୍ତା । ମୁଁ ଗୁଣ ଇଲ୍ଲା ଗୁଣ ଇଲ୍ଲା
କେଣ୍ଠାତେ ଯିବି ଜାଣିବୁନି
ବାମକ ଯିବି ନା ତାହାଙ୍କୁ
ଯିବି ? ଆଗରୁ ଯିବି ନା ପଛକୁ
ଫେରିଯିବି ।

ମୋର ସମସ୍ୟା ହେଲା ମୁଁ
କେରାଂଠା ବାହାରିଛି ମୁଁ
ଜାଣିପାରୁନି । କେହି ଜଣେ ନାହାନ୍ତି
ସାହାକୁ ମୁଁ ପରିବି ଭାଇ, ଏଇଶା
ଠିକ ରାତ୍ରା ତ ? ...

ଏତେ ଦିନ ହେଲଗଲାଶି, ଭୁଲ
ରାତ୍ରାରେ ଆସିବି ନା ଠିକ ରାତ୍ରାରେ
ଆସିବି ତା ବି ଜାଣିବା ମୁଁରିଲା !!

ମୁଁ ଏଠାକୁ ଆମିଲି, କଣ ଭୁଲ
ହେଲା କି ? କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତ ଛୁଟି
ନଥିଲି ଏଇ ଘଞ୍ଜ ଜଙ୍ଗଲରୁ ଆସିବା ।

ମନୋରଞ୍ଜନ ଦାଶ (ଚାନ୍ଦି)

ପାଇଁ ଯେମାନେ ମୋତେ ନେଇ
ଆସିଥିଲେ ... ଏଠାକୁ ... ସେମାନେ
ତ ଆସି ନାହାନ୍ତି ... କେବେ ବି
ତ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ପରିଦିନି ...
ସେମାନେ ମୋତେ କାହିଁକି ଆସିଲେ ?
... ସବି ବା ଆମିଲେ, ମୋତେ ଏକା
ଛାନ୍ତି ସେମାନେ କାହିଁକି
ରଖିଗଲେ ? ...

ଗୋଟିଏ ରାତ୍ରା ଅଛି ...
ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପରିବିଲେ ଅଥବା
ସେମାନେ କରିବାକୁ ଆସିଥିଲେ ।

ଠିକ ଅଛି, ଆଉ କିମି ଦିନ ଏଇ
ଜଙ୍ଗଲରେ ଭାଇବାକୁ ପଡ଼ିବି ... ଆଉ
ତପାଯ ନାହିଁ ।

ଭୁବନେଶ୍ୱର

ପ୍ରେମର ସ୍ବୀକୃତି

ସୁଦ୍ରତ ଜୁମାର ଜେନା

ଥାରେ ରାବିଲ କେବେ ଯଦି ଏ ଆକାଶୀ

ତଳକୁ ହୋଇ ଆସନ୍ତି ମାଟି ପାଖକୁ

ଆର ମାଟିକୁ ଭିଜେଇ ଦିଅଗ ପ୍ରେମର ବର୍ଷାରେ

ଦୁହଁ ମନ ଭାବ କେବେ କରନ୍ତେ ସମୟକୁ ନାବରରେ

ଯେବେ ଆମ ଝାଁତେ ସବୁଟି ପରିବରେ

ଗୋଲାପୀ ଧୂମର ବଳମ

ଆର ଶୁଭ୍ୟାତା ପ୍ରେମ ସଙ୍ଗରେ ମୁହଁ ଧୂମି

ଏମିତି କଣ ହୁଅନ୍ତି କେବେ ବାପରରେ ?

ମାଟି ସହ କର୍ଷାର ସମ୍ପକ ବହୁତ ନିବିଢି

କିଏ ନକାଶେ କହିଲା ?

ଏଥେର ହେଲାବାକି କବିତା ଯାଏଁ

ଖାଲି ଯେଥେ ଲାଗିଲା

ଭଜା ମାଟିର ଗାସ୍ତା

ଆର ଦୁହଁ ପରିବିବ କୋଟି ପ୍ରାଣରେ କେବେ ପୁଲକରେ

ଆର କବିବା ମୟୂରର

କେବେବା ନାଟିବାର ଦେବାରେ

ଏବେବି କାହାର ପରିବରେ

ମୁଁ ଏହାର ପରିବରେ

